

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta K.
przy uczestnictwie J. S. i in. oraz Gminy Miejskiej K.
o zasiedzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 czerwca 2017 r.,
skargi kasacyjnej uczestnika M. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 8 sierpnia 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzeka,
że wnioskodawca i uczestnicy ponoszą koszty postępowania
kasacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą

mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestnik M S we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 sierpnia 2016 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości oraz aby skarga uczestnika była oczywiście uzasadniona. W skardze kasacyjnej nie mogą być skutecznie podniesione zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Skarżący kwestionuje zaś ustalenie sądu, który wbrew zarzutom zawartym w skardze kasacyjnej wskazał początkową datę objęcia w posiadanie przedmiotowej nieruchomości. Brak wobec tego jakichkolwiek podstaw, aby uznać, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Wbrew twierdzeniom skarżącego w orzecznictwie Sądu Najwyższego za utrwalony należy uznać pogląd, że Skarb Państwa oraz jednostki samorządu terytorialnego mogą posiadać grunty przeznaczone do publicznego użytku i jeżeli w ten sposób właściciel tych gruntów pozbawiony zostaje faktycznego władztwa, to takie posiadanie może prowadzić do nabycia własności przez Skarb Państwa (uchwała pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 26 października 2007 r., III CZP 30/07, OSNC 2008/5/43, postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 lutego 2009 r., III CSK 160/11, z dnia 25 lutego 2010 r., I CSK 359/09, z dnia 8 maja 2015 r., III CSK 323/14, z dnia 15 stycznia 2015 r., IV CSK 193/14, nie publ.). Podobnie za utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego należy uznać pogląd, że mieniem w rozumieniu art. 5 ust. 1-3 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32, poz. 191 ze zm.) jest również posiadanie, (uchwała siedmiu sędziów SN z dnia 29 lipca 1993 r., III CZP 64/93, OSNCP 1993, nr 12, poz. 209, postanowienie SN z dnia 16 września 2015 r., III CSK 435/14, wyrok SN z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CK 731/04 nie publ.) Wskazanie jednostkowych orzeczeń, w których wyrażono inny pogląd, jak to czyni skarżący w skardze kasacyjnej,

nie świadczy o tym, że istnieje potrzeba wykładnia przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

jw